

ΣΑΙΞΠΗΡ : «Όπως αγαπάτε».

Στο φύλλο των «Ν. Γ.» 17—4—37 διάβασα ένα γράμμα με υπογραφή Λουίς Δανός πάνω στο «Όπως αγαπάτε» και στην κριτική του κ. Αηδονοπούλου. Δεν έχουμαι ούτε οσά συνήγορος στον κ. Αηδ. ούτε και οσάν κριτικός, μά οσάν απλός φίλος του θεάτρου και της Τέχνης γενικά, παρατηρώντας μερικά πράγματα στο γράμμα του κ. Δανού.

Και πρώτ' απ' όλα γίνουμε λόγος για «ελατύτερο κοινό». Νομίζω πως στο κοινό που παρακολουθεί μία παράσταση δεν πρέπει να γίνεται κομματική διάκριση, παρά πρέπει πάντα να το λαμβάνουμε οσάν «ελατύτερο κοινό» και οι έργα του θεάτρου πρέπει να φροντίζουν με τί τρόπο να προσαγγίσουν την κατάσταση προς τις απαιτήσεις του κοινού αυτού. Μά φίλε μου, «Η Τέχνη για την Τέχνη» θα με παρατηρούσαν. Σά να λέμε το «Όπως αγαπάτε» παίχτηκε για το... στενό θεατρικό κοινό και το «ελατύτερο» δεν βαρύνεται... το στείλουμε περίπαιτο. Όσο γι' αυτό δεν μπορώ να επικριθώ, γιατί με περιορίζει το μικρό πλαίσιο της στήλης «Κριτική των αναγνώστων». Αρχαίμαι να παραπέμψω στη στήλη «Εφημέρια των «Ν. Γ.» 17.4.37. Πά κάτω γίνεται λόγος για το δάσος του κ. Κατσηγεωργιάκου—Γκίκα και ο κ. Δανός γράφει: «Αλλά με τα σκοτά του ο κ. Αηδον. περίμενε να δει αληθινό δάσος... και κάνα μάσο άγριογούρουνα». Ίσως ο κ. Αηδον. να μην περίμενε ούτε δάσος αληθινό, ούτε άγριογούρουνα, μά το «ελατύτερο κοινό» άσφαλώς τα περίμενε και ο,τι παρουσίασε ο σκηνογράφος κάθε άλλα ήταν παρά δάσος. Ήταν κάτι τι άνημιτο από αφρικανική έρημο, από άττικό ούρανό και ξερόδραχα. Κι' οσά αυτά δικαιολογούνταν με κάτι «λυρικές διαθέσεις», με τη διάθεση του συγγραφέα κ.τ.ρ. Πράγματα δηλαδή όλοτελα άδιάφορα για το πολύ κοινό, που αληθινά είναι πολύ καθυστερημένο. Μά κι' εδω θα μπορούσαν να μου πούν: «Αγαπητέ μου, δεν μπορούμε πεις για να ικανοποιήσουμε το άμφορωτο κοινό μας να χαλάσουμε ένα θεατρικό έργο». Έ, όχι, δεν υπάρχει κατέως τέτοιος κίνδυνος. Νομίζω πως χωρίς να χαλάσει το έργο, μπορεί να προσεγγιστεί κάπως μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε να πετύχουμε σιγά σιγά και την πνευματική έξυψωση του καθυστερημένου κοινού μας στο θέατρο. Και τούτο νομίζω είναι καθήκον για κείνους που έχουν αναλάβει την πνευματική τροφοδότηση. Δεν κάνουν τα ίδια φαγητά για όλα τα στομάχια, παρά σε κάθε περίπτωση χρειάζεται ξεχωριστή παρασκευή. Κάτι τέτοιο συμβαίνει και με το θέατρο. Χωρίς να στερήσουμε το κοινό από τα μεγάλα έργα, του τα παρασκευάζουμε κατάλληλα για το πνευματικό του στομάχι. Πιστεύω άπόλυτα πως ο σκηνογράφος του «Όπως αγαπάτε» και δάσος μπορούσε να παρουσιάσει και τη διάθεση του συγγραφέα να μην παραδλέψει.

Στο τέλος ο κ. Δανός καταλήγει, παίρνοντας άφορητή και πάλι απ' το γράμμα του κ. Αηδον., πως επειδή το έργο ήταν άπίθανο, έπρεπε αναγκαστικά και η σκηνογραφία να γίνει άπαισιωχτή. Δηλαδή είναι το ίδιο σά να λέμε πως επειδή οσά έναν άνθρωπο λείπει το ένα του μάτι, πρέπει να του βγάλουμε και το άλλο και όχι να προσπαθήσουμε πως να του κρύψουμε το έλαττωμα. Δεν πιστεύω ο κ. Δανός να έγραφε σοβαρά αυτά τα πράγματα.

Γιάννης Δέλιος.